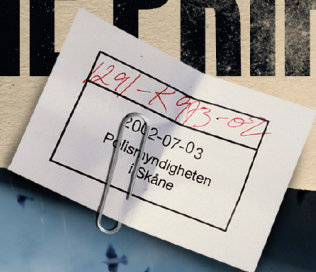

ODLOŽENÉ PŘÍPADY

NEZVESTNÁ

TINA FRENNSTEDT

Lindeni

Odložené prípady: Nezvestná

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Tina Frennstedt

Odložené prípady: Nezvestná – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

ODLOŽENÉ PŘÍPADY
NEZVESTNÁ

ODLOŽENÉ PŘÍPADY
NEZVESTNÁ
TINA
FRENNSTEDT

Ljndeni

Copyright © Tina Frennstedt, 2019
Translation © Katarína Uhríková, 2019
Cover design © Miroslav Sokčić, 2019

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1618-5
ISBN e-knihy 978-80-566-1663-5 (1. zverejnenie, 2020)

Pre Alison

STREDA
7. FEBRUÁRA 2018

SKÅNSKE POBREŽIE SUŽOVALA mohutná víchrica. Burácajúci vietor sa opieral do okolitých borovic a na mokrú zem okolo domu s pleskotom dopadali polámané konáre.

Linnea Håkanssonová zažala nočnú lampičku a podišla k oknu. Špička nosa jej v chladnom prievane okamžite skrehla a premrzla. Minulé leto, prvé, ktoré v dome strávili, blesk zasiahol jednu z borovic a preťal ju napoly. Vysoký strom sa zrútil na susedný dom a Linnein vzťah k mohutným ihličnanom rastúcim všade navôkol vzápätí prudko ochladol. Zatiahla žalúzie, vyšla z izby, úzkym schodiskom vybehla hore do kuchyne a zapla rýchlo varnú kanvicu.

Dokázala si živo predstaviť, aká hrmavica musela zúriť dole na pobreží. Priam pred očami videla prudký príboj a obrovské vlny víriace piesok na pláži.

Keď voda v kanvici zovrela, zaliala si čaj, schúlila sa na veľkej sivej pohovke v obývačke a zabalila sa do deky. Do domu sa z celej sily oprel nový príval nárazového vetra a zdalo sa, že víchrica nezostala len za dverami, ale hvízдалa a vŕzgala vo všetkých kútoch každej izby.

V správach práve vysielali zábery žeriava, ktorý sa v centre Malmö nekontrolovateľne knísal zboka nabok. Všetky susedné budovy našťastie stihli evakuovať.

Odrazu začula nepríjemný škripot. Odtrhla oči od obrazovky a vrhla zrak k oknu. Čosi dopadlo na okenicu a škriabalo na sklo. Žalúzie sa vlnili v prievane a lampy podchvíľou nepokojne

blikali. Vstala, skontrolovala kuchyňu, vyšla na chodbu a zahľadela sa na vchodové dvere.

Mats určite čoskoro zavolá. Aj on dnes celý deň strávil na služobnej ceste. Linnea sa len pred chvíľou vrátila z Umeå. Bývala v hoteli Clarion, zatiaľ čo deti strávili noc u starých rodičov. Keď sa sem nasťahovali, rozhodne nebola pripravená na pocit, ktorý prinieslo bývanie na prízemí. Cez veľké okná im ktokoľvek z ulice mohol nazrieť priamo do domu, obzvlášť v zime. Akoby žili v akváriu obohnanom borovicami.

Kútikom oka letmo zaškúlila na veľké strieborné hodiny visiace nad kuchynskými dverami. Bolo takmer deväť hodín. Linnea prešla do kúpeľne, aby sa umyla a dopriala pleti pravidelnú večernú starostlivosť. Nasadila si čelenku, ktorou z tváre odhrnula hnedú ofinu, a do pokožky si vmasírovala nočný krém.

Odrazu sa ozvala ohlušujúca rana. Linnea sa prudko strhla a kŕčovoito zovrela okraj umývadla.

Borovice. Tak predsa sa to stalo. Jedna z nich sa istotne zrútila a spadla priamo na dom. Zatiahla vodovodný kohútik a opatrnými krokmi stúpala po schodoch do kuchyne. Svetlo opäť zablikalo a Linnea vrhla rýchly pohľad na kuchynský strop. Čakala, že zbadá dieru a prenikajúce borovicové konáre, no v kuchyni bolo všetko v poriadku. Zamierila na chodbu a šum lesa v jej ušiach silnel. Z predsieni sa ozval tlmený treskot. Pritisla ucho na dvere, potom ich otvorila a rukou habkala po stene v snahe nájsť vypínač. Len čo prekročila prah predsieni, ovanul ju ostrý chlad. Malé okno vedľa vchodových dverí bolo roztvorené dokonán. Od úľavy si zhlboka vydýchla, zatvorila okno a zamkla ho na háčik. Svetlo z pouličnej lampy na ňu vrhalo nepokojnú mihotavú žiaru.

Linnea nechala vonkajšiu lampu zasvietenú, vyfukala bezpečnostný kód a aktivovala alarm na chodbe a v kuchyni.

Keď kráčala do spálne, opäť začula škrabanie na okenicu a pomyslela si, že na bývanie v tomto dome si hádam nikdy nezvykne. Rozhodnými krokmi podišla k oknu a vytiahla ža-

lúzie. Pritisla tvár na studené sklo a vyzrela von. Zdalo sa jej, že pri malej hnedej kôlni na dvore zbadala pohyb. Snažila sa zaostriť, no tieň, ktorý videla, vzápätí zmizol. Zrejme to bolo len nejaké zviera, pomyslela si. Určite to bolo zviera, čo iné? V tom okamihu si zaumienila, že tejto prekiatej búrke už nevenuje ani štipku pozornosti, vrátila sa do spálne, zatvorila za sebou dvere, aby vytesnila každúčký nepríjemný zvuk, a odhrnula prikrývku.

V tom zazvonil telefón. Natiahla sa krížom cez posteľ, aby naň dočiahla, a zdvihla.

Mats z jej hlasu vycítil napätie.

„Nič sa nedeje. To len tá otrasná búrka. Kedy už konečne ustane? Všetko tu škripe, blikoce a trieska. A práve, keď som sa chystala do postele, rozletelo sa okno v predsieni.

„Viem,“ odvetil Mats. „Čítal som meteorologické výstrahy. Viaceré cesty sú neprejazdné. To okno opravím zajtra, len čo prídem.“

Hodnú chvíľu sa rozprávali a Linnea cítila, ako sa do nej opäť vlieva pokoj. Keď položila, vytiahla knihu a pustila sa čítať. Uprostred vety svetlo opäť zablikalo a v spálni zavládla tma. Položila knihu na posteľ, posadila sa a mlčky načúvala nečasu, ktorý vládol za oknom.

Už len toto mi chýbalo!

Nahlas si povzdychla, vstala z postele, zažala baterku na mobile a prešla k oknu. Aj vonkajšie osvetlenie susedného domu zhaslo. Zo zásuvky nočného stolíka vytiahla zápalky, zapálila strieborný svietnik v okne a vrátila sa do postele. Plamienok sviečky sa mihotal v prievane.

Vytočila Matsovo číslo a netrpezlivo čakala, kým zdvihne.

„A teraz navyše vypadla elektrina,“ ťažkala si. „Ešte šťastie, že som si stihla nabiť mobil.“

V duchu si želala, aby boli deti teraz doma. Nebolo to racionálne, no keď boli v jej blízkosti, cítila sa uvoľnene a v bezpečí. Mats ju zatiaľ ubezpečoval, že prúd čoskoro opäť naskočí. Linnea

sa usilovala nemyslieť na zúriacu búrku a predstavovala si, aké pekné to bude, keď sa zajtra konečne vyjasní. Naposledy vstala z postele, sfúkla sviečku a zaliezla pod perinu.

Keď po prvý raz začula slabé zavrzganie pred dverami spálne, len malátne otočila hlavu. Ruky aj nohy mala ako z olova, jej spánok bol ľahký a nepokojný. Keď sa však zvuk ozval po druhýkrát, otvorila oči dokorán, napätá a v strehu.

Pokúsila sa zažať nočnú lampičku, no zistila, že elektrina stále nefunguje. Ostré svetlo z displeja mobilu ju na chvíľu celkom oslepilo. Pozrela na hodinky, bolo pár minút po šiestej. Mobil tuho stisla v ruke a priložila si ho k hrudi. Borovice za oknom sa stále ohýbali pod náporom prudkej víchrice.

Znova sa ozvalo sotva počuteľné vrzganie. A ďalšie, tentoraz hlasnejšie. Mala pocit, že prichádza z obývačky.

Spomenula si na otvorené okno v predsieni a pomaly sa presunula k okraju postele. Žeby ho vietor opäť vyvrátil? Možno cezeň vbehla dnu zatúlaná mačka. No mačky nenosia topánky.

S Matsom sa už na podobné zvuky zobudili. V prvom momente sa poriadne vyľakali, rýchlo však odhalili príčinu. Ako sa dočítali na internete, parkety položené na drevenej podlahe boli pohyblivé a v prípade otvorených okien a zapnutého radiátora mohli teplotné výkyvy spôsobiť vrzganie, ktoré znelo, akoby po parketách niekto chodil.

Vtedy sa na svojej ustráchanej reakcii schuti zasmiali, no teraz jej do smiechu vôbec nebolo. Bola bdelá a zároveň celkom vyčerpaná. V hlave jej hučalo a tep v spánkoch bolestivo pulzoval v rytme prudko búšiaceho srdca. Dlaňami si pomädľila tvár a silno si plesla po lícach, aby sa prebrala.

Keď sa zvuk krokov pomaly blížil ku dverám, bola si celkom istá. Sklonila sa pod posteľ a vytiahla bejzbalovú palicu. Vyskočila na nohy, iPhone so zažatou baterkou zastrčila za lem nohavičiek a napäto, bez jediného pohybu zostala sedieť na okraji postele. Opäť sa ozval zreteľný zvuk krokov.

Znovu v nej vzbĺkol hnev zo včerajšieho večera. Žeby sa sem niekto vlámala? Ak to naozaj bol zlodej, v jej spálni nemá čo hľadať. Pomaly, potichučky vstala, opatrne urobila dva kroky doľava, ukryla sa za dvere a pripravená čakala, čo sa bude diať. S narastajúcou panikou a pocitom, že sa jej to celé sníva, hľadela, ako sa kľučka na dverách hýbe smerom nadol. S nečakane pevným stiskom zdvihla bejzbalovú palicu nad hlavu. Dvere sa otvorili a v tme sa zjavil profil muža v maske. Svetlo z baterky ju malo každú chvíľu odhaliť. Keď vykročil k posteli, napriahla sa, vykrikla a celou silou ho trafila do hlavy.

Rana ho zasiahla zboku. Vôbec nestihol zareagovať, len zakvílil a zviezol sa na zem. Pri páde so sebou strhol pohár vody, ktorý stál na stolíku pred ním. Chytil sa za hlavu a čosi mu pri tom vypadlo z ruky. Na podlahe sa zablysla čepeľ noža. Linnea sa k nemu naklonila a do nosa jej udel cigaretový zápach. Prudko otvorila dvere dokorán, podišla o krok bližšie a bejzbalovou pálkou ho udrela do chrbta.

Počula, ako sa čosi snaží povedať a uštedrila mu ďalšiu ranu. V tom momente sa jej mobil vyšmykol spoza nohavičiek a dopadol na zem. Mužove ruky jej zavadzali vo výhlade, no svetlo z mobilu osvetlilo časť jeho tváre. Až teraz si uvedomila, že na sebe nemá masku. Prekvapene vytreštila oči, keď zbadala, že celú tvár má natretú načierno. Z nepreniknuteľnej černoty na ňu cível pár očných bielok.

Muž habkal rukami do tmy pred sebou a zachytil jej nohu. Linnei sa však podarilo vymaniť z jeho zovretia a vybehnúť do obývačky.

Prehnala sa cez kuchyňu a vbehla do haly. Prstami stále krčovitovo zvierala bejzbalovú palicu. Z diaľky k nej doľahol zvuk vlečúcich sa krokov. Pevnou rukou odomkla vchodové dvere a prudko ich otvorila. Okamžite sa spustil alarm.

Linnea sa pohľadom vpíjala do zhasnutých okien susedného domu. Bosými nohami preskočila cez plot, dobehla k dverám, ktoré patrili staršiemu páru, a z celej sily na ne začala búšiť.

„Pomóc! Pomôžte mi!“ kričala.

Jej zúfalý krik však pohltila víchrica a vyšumel do prázdna. Zdalo sa, že nikto nie je doma. Vchodové dvere jej vlastného domu trieskali vo vetre a alarm utíchol. Neodvážila sa ďalej len tak tam stáť a čakať, zvrtila sa na päte a rozbehla sa do záhrady. Keď preskočila cez plot, kútikom oka zbadala, že muž stojí vo dverách. Hnala sa dolu ulicou, ustavične sa obzerajúc cez plece. Všade navôkol vládla hustá tma. Zo všetkých strán sa ozývalo zúrivé kvílenie ľadového vetra. S bejzbalovou palicou v ruke bežala po úzkom chodníku vedúcom cez borovicový les.

Nižšie pri pobreží stálo viacero domov a mierila priamo k nim. Nočná košeľa jej viala vo vetre, holé nohy mala celé dorezané od polámaných vetvičiek a potkýnala sa o popadané konáre.

Po chvíli musela zastať, aby nabrala dych. Doráňané bosé chodidlá ju príšerne boleli. V mesačnom svite zbadala strechu domu. Nemohol byť vzdialený viac ako sto metrov. Rozhliadla sa do všetkých strán uvedomujúc si, že sa na ňu môže kedykoľvek vyručiť. Musí bežať ďalej. Čo najďalej odtiaľto.

„Prosím, pomôžte mi!“ snažila sa kričať, keď dobehla k prvému domu, no hlas sa jej zlomil a z hrdla sa jej vydralo len ťažké dychčanie. Po chvíli sa obrátila a pokračovala smerom k pláži. Cestu zablokoval veľký spadnutý konár a musela sa zohnúť a podliezť ho poštvornožky. S dlaňami špinavými od blata vstala a pomedzi stromy zbadala presvitajúce striešky rekreačných plážových chatiek.

Potrebujem plán, pomyslela si. Otvorená pláž pri rozbúrenom mori mohla byť jej záchranou, ale aj slepou uličkou.

Vybehla na prvý piesočný násyp, pod nohami zacítila drevené dosky plážového chodníka a pričupila sa za jednu z chatiek. Teraz získala prevahu. Vedela, aké ľahké je stratiť sa tu. Rozhodla sa pokračovať ďalej pomedzi chatky a opatrne vykročila po premrznutom piesku. More burácalo a vysoké trstie rastúce na začiatku pláže ju rezalo do kože. Pomaly ju začali opúšťať sily a pomyslela si, že keby sa tu na chvíľu ukryla, možno by to vzdal

a prestal ju hľadať. Potom by mohla pokračovať pozdĺž trstiny a vbehnúť do lesa krížom k ďalším domom.

Schúlila sa na úzkej terase plážového domčeka, stiahla nohy pod bradu a bejzbalovú palicu zovrela medzi dorážané kolená. Hánky jednej ruky si pritisla na ústa a druhou rukou si objala roztrasené nohy. Mraky na nebi rýchlo uháňali a mesiac sa zrkadlil na hladine mora. Po chrbte jej stekali cícerky potu, horúce a zároveň mrazivé.

Telom sa jej začala šíriť únava. Istotne muselo byť už prinajmenšom sedem hodín a Linnea sa modlila, aby sa tu čoskoro zjavil nejaký ranný bežec alebo psíčkar na prechádzke. Oprela si hlavu o kolená a neveriacky si zahryzla do stehna, keď začula ťažké dychčanie. Zdvihla zrak a zbadala dve očné bielka, ktoré civeli priamo na ňu.

LIETADLO MIERIACE NA LETISKO Sturup v Malmö dosiahlo letovú hladinu a svetielko pre bezpečnostné pásy zhaslo. Obsadená bola sotva polovica sedadiel.

Kriminálna inšpektorka Therese Hjalmarssonová, ktorú však všetci okrem mamy volali Tess, sa uvoľnila a sklopila si sedadlo. Správa o vražde Linney Håkanssonovej v pobrežnom mestečku Höllviken prišla ráno pár minút po ôsmej. Plánovaná porada so štokholmským oddelením odložených prípadov bola zrušená a Tess sadla na prvé lietadlo do svojho rodného mesta Malmö.

Nehybné telo na terase rekreačnej chatky objavila akási miestna žena počas prechádzky so psom. Stačila letmá prehliadka miesta činu, aby sa v hlavách policajtov z Malmö rozblíkala červená kontrolka. Útok nápadne pripomínal modus operandi páchatela, ktorého sa dánska polícia snažila dolapiť už viac ako desať rokov, no dosiaľ bez úspechu. Je možné, že by sa po niekoľkých rokoch nečinnosti opäť objavil, tento raz na švédskej strane prielivu? Polícia v Malmö podľa všetkého musela pripísať ďalšiu obeť na dlhý zoznam brutálnych znásilnení a vrážd, ktoré za poslednú dekádu obrátili Kodaň hore nohami.

Tess uprela zrak na krídlo, no ostré slnečné lúče ju oslepili a okamžite stiahla tienidlo. Predstava Linney Håkanssonovej, ktorá v skorých ranných hodinách, odetá len v nočnej košeli beží cez les a bojuje o holý život, jej neschádzala z mysle.

Tess dobre vedela, prečo ju zavolali k prípadu. Polícia z Malmö teraz potrebovala využiť všetky dostupné zdroje, čo však zároveň znamenalo, že jej oddelenie odložených prípadov mu-

selo dočasne prerušiť prácu na viacerých nevyriešených zločinoch.

Ako vedúca malej skupiny sľúbila nielen svojim podriadeným, ale predovšetkým sebe, že konečne prídu na koreň niekoľkým starým prípadom, ktoré dlhý čas zapadali prachom a na dne priechinka čakali na vyriešenie. Aj šéfovia jej konečne dali voľné ruky, no teraz sa zdalo, že sa jej do cesty postavil obávaný sériový vrah.

Lietadlom zalomcoval silný nápor vetra. Tess zdvihla tienidlo a zahľadela sa na nepokojný prúd hustých čiernych mračien. Zúrivý orkán Ruth, ktorý prišiel zo severozápadu a zasiahol celé územie Skåne, v niektorých oblastiach stále naberal na sile. V správach počula, že išlo o jednu z najhorších búrok za posledných päťdesiat rokov a napáchala viac škôd než orkány Gudrun a Per.

Tess v ušiach zacítila zmenu tlaku a zívla. Motory utíchli, spomalili a na stoninu sekundy mala pocit, akoby nehybne zastali vo vzduchu. Podvedome tuho zovrela obidve opierky. Lietania sa nebála, práve naopak. Výšky a rozhľad, ktorý jej poskytovali, mala rada odjakživa a vždy preferovala sedadlo pri okne. No tieto turbulencie boli aj pre ňu prisilná káva. Po pár sekundách sa však motory opäť rozbehli na plné obrátky a lietadlo stúplo.

Kabínou otriasla ďalšia turbulencia a žena na sedadle za Tess sa nervózne zasmiala. Jej malý synček nadšene zvyškol: „To je super, mami! Ako na horskej dráhe.“

Do uličky vošla letuška s vozíkom.

„Prajete si niečo?“ spýtala sa.

„Trochu menej turbulencií, ak by sa dalo,“ odvetila Tess s úsmevom. Ak bol personál na nohách a bez mihnutia oka obsluhoval, nemohlo to byť také zlé. Na letuškinej menovke stálo meno Anette.

„Nemusíte sa báť, turbulencie nie sú nebezpečné,“ upokojila ju Anette. „A môžete mi veriť, že toto ešte nič nie je. Minulý rok som mala na starosti Costa Ricu, to boli skutočné turbulencie.“ Letuška žmurkla na Tess a zavlnila rukou, aby naznačila pohyb lietadla. „Najnebezpečnejší je štart a pristávanie,“ pošepla a pokračovala s vozíkom ďalej.

Lietadlo malo pristáť o štvrt hodinu. Tess sa pokúsila predstaviť si, ako musel vyzeráť let na Costa Ricu. Lietadlo sa ešte zopárkrát zatriaslo a v kabíne zavládlo hlboké ticho. Svetlo na krídle vytrvalo blikalo a v diaľke zbadala ďalšie lietadlo letiace opačným smerom. Pomedzi mračná sa črtali oválne obrysy jazera. Lietadlom opäť trhlo ako starým výťahom, ktorý sa práve zasekol.

Tess stisla tlačidlo, aby vrátila sedadlo do vodorovnej polohy. Celé telo mala stuhnuté a ľutovala, že si dnes ráno nestihla ísť zacvičiť.

Vrčanie motorov utíchlo a kabínu zaplnil letuškin hlas: „Vážené dámy a páni, prosím, pripútajte sa, o pár minút pristávame na letisku v Malmö. Kapitán a posádka vám praje...”

Lietadlo začalo strmo klesať ponad zamrznuté skánske jazerá, lúky a aleje a Tess sa modlila, aby ich zúriaca Ruth nechala v pokoji pristáť. Pilot zmenil kurz a zamieril k plochej pristávacej dráhe letiska.

Keď klesli na úroveň prvej vrstvy redších mrakov, silný vietor vyvolal ďalšie turbulencie. Z okien sa už dalo dovidieť na zem a motory začali spomaľovať. Mohutné brzdenie vyvolávalo pocit, akoby mali čochvíľa havarovať. Z útrobov lietadla sa vysunuli pristávacie kolesá a lietadlom opäť prudko trhlo.

Tess z okienka zazrela Smygehuk, najjužnejší výbežok skánskeho pobrežia. Absolútny koniec Švédska zahaľovala kompaktná sivá masa. Odkiaľsi zozadu sa ozýval prenikavý detský plač spôsobený prudkým striedaním tlaku. Pasažieri, ktorých prevažnú väčšinu tvorili netrpezliví biznismeni v oblekoch, sa pripravovali, aby mohli čo najrýchlejšie vystúpiť z lietadla. Kabínou sa začal niesť nárek ďalšieho dieťaťa.

Plastová fľaša v úložnom vrecku sedadla pred Tess sa pôsobením tlaku stiahla. Zazívala, aby uvoľnila silné zaľahnutie v ušiach. Prudký vietor lietadlom znovu nemilosrdne zatriasol a od pevnej zeme ich stále delilo niekoľko stoviek metrov.

Tess si rukou prehrabla svoje na blond odfarbené vlasy. Pohaďovalo jej nimi zo strany na stranu ako na hojdačke. Keď videla, že sa konečne blížila k zemi, začala v hlave odpočítavať.

Päť, štyri, tri, dva, jeden.

Pristávacie koleso sa s mocným otrasom dotklo betónu, lietadlo trikrát nadskočilo a niekoľko skriniek na ručnú batožinu sa s treskotom otvorilo. Tess sa jednou rukou zachytila o sedadlo pred sebou. Bezpečnostný pás ju udržal pevne na mieste a kým lietadlo rolovalo, modlila sa, aby pilot stihol zastaviť, skôr než dorazia na koniec pristávacej dráhy. Dokonca aj škrobený obchodník na sedadle v uličke sa začal tváriť znepokojene, a keď lietadlo konečne zastalo na svojom mieste a svetielko pre bezpečnostné pásy zhaslo, obom sa na tvárach zračila viditeľná úľava.

Tess zapla mobil, v ktorom na ňu čakalo päť neprečítaných esemesiek. Jedna od kolegyne Marie Erlingovej: „*Čakám na letiskovom parkovisku.*“ A zvyšné štyri od Eleni. Keď ich zbádala, doľahla na ňu náhla únava. Eleni svoje číslo uložila do jej telefónu pod menom Agapimo, čo po grécky znamená *moja láska*. Tess ich rýchlo preletela očami.

Cez okienko presvitalo slabé sivasté popoludňajšie svetlo. Tess vystupovala z lietadla ako prvá. Pri zadnom východe zatriasla Anette pred tvárou splasnutou plastovou fľašou a krivo sa usmiala.

„Poriadny tlak. A moje uši sú na tom hádam ešte horšie.“

„Bohužiaľ,“ odvetila letuška a ospravedlňujúco pokrčila plecami. „Dnešné pristávanie bolo trochu drsnejšie. Pri takomto silnom vetre je to bežné. Ale môžeme byť radi, že nám vôbec dovolili pristáť. Pre zlé počasie dnes plánujú celé letisko zatvoriť.“

Tess si obliekla čiernu koženú bundu, zišla dolu pristavnými schodmi a obišla krídlo na pristávacej dráhe. Vetrisko jej vmietlo do tváre ostrý prúd dažďa a celú cestu k terminálu nad hlavou tuho zvierala noviny, aby sa pred ním ako-tak ochránila.

„Ostrasné počasie.“

Kriminálna inšpektorka Marie Erlingová odtrhla pohľad od mobilu, zatiaľ čo Tess v silnom vetre prudko zatresla dvere na aute.

„Die nächste Möglichkeit links zum großen Gegenstein nehmen.“

Marie Erlingová vypla GPS navigáciu, ktorá sa zasekla na nemčine a horúčkovo prežívajúc vycúvala z parkoviska. Na podlahe auta ležali papieriky od karamelových cukríkov a plastový obal so zvyškami krevetového sendviča.

Odbalila si ďalšiu karamelku a zvýšila hlasitosť audio systému auta.

„Čo vlastne robila v chatke na pláži? Obzvlášť teraz, počas najhoršej búrky za posledných päťdesiat rokov?“

„Predpokladám, že sa pred niekým snažila utiecť. Ako povedala žena, čo ju našla, bol na ňu príšerný pohľad. Z násilnená a ubitá vlastnou bejzbalovou palicou.“

„A manžel bol...?“

„Na konferencii v Sundsvalle. To on potvrdil, že palica patrila jej. Vraj sa neskutočne bála tmy a vždy, keď bola sama doma, mala ju uloženú pod posteľou,“ dodala Marie a hlasno si vzdychla.

„Strašné.“

„Hliadka, ktorú privolať bezpečnostný alarm, dorazila na miesto pár minút po šiestej, no v dome už nikto nebol. V spálni však našli stopy po zápase a okrem toho nefungoval elektrický prúd.“

„Na základe čoho predpokladáme, že páchatelom je muž z Valby? Od jeho vyčíňania predsa ubehlo niekoľko rokov.“

„Vyšetrovateľ z dánskeho tímu, ktorý na prípade roky pracoval, nám zavolať, hneď ako sa o novej vražde dozvedel. Okamžite si všimol spojitosť a isté podobné znaky – žena v strednom veku, prepadnutá vo vlastnom dome. Vilová štvrť. Skoro ráno, tesne pred šiestou. Páchatel po sebe nezanechal žiadne stopy. Presne ako v prípade muža z Valby v Kodani. A dve zo znásilnení sa tiež skončili vraždou.“

Marie si do úst vložila ďalšiu karamelku.

„Obávam sa, že len čo tá správa prenikne na verejnosť, všetci začnú šalieť,“ povzdychla.

Tess na ňu úkosom pozrela.

„Prepadla ťa chuť na sladké?“

„Ani nie, len mám v poslednom čase problémy s trávením. Každú chvíľu musím niečo zjesť, inak ma začne príšerne páliť záha,“ odvetila Marie a ostro zabočila na diaľnicu E65 smerujúcu do Malmö. „Dúfam, že cesta je už prejazdna. Ráno bol jeden z jazdných pruhov uzavretý, pretože z nákladiaku odletela plachta aj s časťou nákladu.“

Marie ticho hromžila na pomalé reakcie služobného auta a jednou rukou pritom hľadala playlist na svojom iPhone. Z reproduktorov sa po chvíli ozvala pesnička z Mariinho zoznamu na Spotify. Auto v okamihu zaplnilo prenikavé gitarové sólo, oživujúce spomienky na vybíjané opasky a věčkové gitary.

„Krokus z osemdesiatych rokov,“ oznámila Marie prstami bubnujúc po volante. „Najviac nedocenená skupina na svete.“

Tess sa snažila škriekanie speváka vytesniť z mysle. V aute bolo teplo a spod Mariinho rukáva vykúkal netvor s rohmi a očami, z ktorých šľahali plamene. Priamo pod ním žiaril nápis *Motörhead: Death or Glory*.

V porovnaní s ním pôsobilo Tessino malé tetovanie, keltský symbol lásky s písmenom A vzadu na krku, celkom nevinne. A s odstupom času aj neuvážene. Nechala si ho urobiť pred niekoľkými rokmi, keď boli s Angelou v Kodani. A Angelino telo zdobilo podobné, no s písmenom T. Ak si ho teda medzičasom nedala odstrániť.

V tichosti pokračovali po ceste do Malmö a Tess hľadela na rovinatú krajinu, ktorá ubiehala za oknom. K veľkému gazdovskému dvoru viedla aleja z polámaných vrb, tráva na poliach sa skláňala k zemi a stromy a kríky sa prehýbali pod silnými náporami vetra. Myslela na svoju mamu a jej nový dom v neďalekom susedstve, ktorý od rozvodu rodičov doteraz nenavštívila.

Na nebi pred nimi sa vyformovalo ďalšie ťažké sivomodré mračno a čoskoro na predné sklo začali dopadať ľadové krúpy.

Po niekoľkých minútach sa pred nimi otvorilo more a policajtky dorazili do Höllvikenu. Na kruhovom objazde im zne-nazdajky do cesty vbehol akýsi muž.

Marie prudko dupla na brzdu, otvorila dvere dokorán a vy-skočila z auta.

„Dopekla, čo ste slepý? Máte pocit, že ste na priechode? Le-bo ja tu žiaden nevidím,“ vychrlila.

Muž preľaknuto zaspätkoval.

„Alebo je pre vás moje auto neviditeľné?“

Muž zdvihol ruky v ospravedlňujúcom geste.

„Prepáčte,“ vyjachtal.

Tess otvorila dvere a naznačila jej, aby sa vrátila do auta.

„Nechaj ho a poď už!“ zvolala a pokrútila hlavou.

Policajti uzavreli veľkú časť pláže a technici teraz dôkladne skú-mali rekreačnú chatku a prečesávali lesný chodník v snahe nájsť nejakú stopu.

Lesný porast pripomínal po včerajšej búrke bojisko. Všade navôkol ležali popadané konáre a vietor, ktorý stále nestrácal na intenzite, sťažoval prácu v teréne a zahladzoval možné stopy.

Tess sa chytila zábradlia na verande tyrkysovo modrého dom-čeka s bielymi obrubami. Predstavila si, ako sa žena chúlila pri červených dverách a hľadala úkryt pred svojim prenasledovate-ľom. Strach, ktorý musela cítiť, ale aj zúfalú nádej, že sa jej ho možno podarilo striasť. Na drevenej podlahe stále svietili krvavé stopy útoku.

V tom jej zazvonil telefón. Bol to policajný asistent Adam Wikman, nováčik na oddelení závažnej kriminality, ktorý sa zo všetkých síl snažil a dúfal, že mu ponúknu stále miesto.

„Čo už vieme o obeti?“ spýtala sa Tess.

„Linnea Håkanssonová, tridsaťsedem rokov. Pracovala v Mal-mö ako marketingová riaditeľka hotela Clarion. Viedla usporia-daný rodinný život, s manželom Matsom sú spolu dlhé roky. Jej dve deti prenocovali u starých rodičov, ona sama strávila včerajši

deň na služobnej ceste v Umeå. Posledný známy kontakt bol telefonický rozhovor s manželom. Nemá záznam v registri trestov ani žiadnych zjavných nepriateľov. Bola zdravá a v dobrej kondícii. Vysoká 176 centimetrov. Mám o nej zistiť viac, šéfka?“

Tess chvíľu zamyslene mlčala, no rýchlo sa spamätala a odvetila: „Nie, to je zatiaľ všetko, ďakujem.“

„Bol na ňu strašný pohľad,“ pokračoval Adam. „Tiež som bol na mieste činu. Asi pred hodinou.“

„Naozaj? A prečo?“

„Boli sme práve na obchôdzke a išli sme okolo, tak sme sa zastavili. Chcel som zažiť miesto činu na vlastné oči. Myslím, že je dôležité vidieť tieto veci v praxi, keď sa chcem venovať závažným trestným činom.“

Tess sa ambicióznemu asistentovi ešte raz poďakovala a položila. Potom očami opäť prešla po chatke.

Celý ten ohavný čin sa odohral len pred niekoľkými hodinami.

Výšetrovací tím zaklopal už takmer na všetky dvere v príľahlej oblasti, no bez výraznejšieho výsledku. Jeden zo susedov vraj zvonku začul ženský hlas, ale pre nepriaznivé počasie by nedokázal povedať, odkiaľ volanie prichádzalo, a keď vstal a vyzrel von oknom, všetko sa zdalo v poriadku.

Útočník musel Linneu prekvapiť v jej vlastnom dome. Vedel, že je sama doma? Čo by sa stalo, keby deti neboli u starých rodičov, ale vo svojich posteliach?

Pred očami sa jej vynorila Timova tvár. Myšlienku na neho však okamžite zahnila. Teraz na to nie je čas. Musí sa sústrediť.

Tess sa obrátila a zahľadela sa na more. Všetko nasvedčovalo tomu, že Linnea utiekla z domu v snahe nájsť útočisko dolu na pláži a muž ju prenasledoval až sem. Ako by v tejto situácii zareagovala ona sama? Rozbúrené more sa rozliehalo pred chatkami ako hustá nepreniknuteľná masa. Spomenula si na kurzy zvládania krízových situácií, ktoré absolvovala. Keby sa ako policajka ocitla v nebezpečenstve neozbrojená alebo by bol protivník

v presile, v prvom rade by sa mala pokúsiť utiecť. V druhom rade by si mala nájsť skryšiu a otvorený útok mal byť až posledným východiskom.

Linneu však zjavne okolnosti donútili začať s treťou možnosťou a okamžite prešla do útoku. Potom utiekla a napokon sa pokúsila skryť.

Tess zatvorila oči. Fotografiu Linney Håkanssonovej mala vytlačenú na sietnici. Predstavovala si tmavovlasú ženu, ako ozlomkrky beží cez les. Našli ju bez topánok, lesom sa predierala úplne bosá v tme, zime a ľadovom vetre. Možno pri domčekoch zažila krátky okamih nádeje. Potom sa však vynoril z tmy a nemohla urobiť nič, aby si zachránila život.

Spolu s telom našli pri chatke aj bejzbalovú palicu. Páchateľ sa ani neobťažoval zbaviť sa jej. Poslali ju na expertízu, no Tess pochybovala, že niečo nájdu. Pred chatkou si všimla zvyšky spálenej pahreby.

„Čerstvá alebo stará?“ obrátila sa na kriminalistického technika a ukázala na ohnisko.

„Už je tu minimálne niekoľko dní,“ odvetil technik menom Ljungström. „Jednu z chatiek o pár metrov ďalej zničili vandali a predpokladáme, že drevené dosky použili na oheň. Drahá zábava. Ceny chatiek v tejto oblasti sa začínajú na desiatich tisícoch.“

„Ako dlho tu ležala?“

„Telo bolo síce dosť podchladené, ale zatiaľ to odhadujeme približne na polhodinu od času smrti. Žena so psom ju našla o pol ôsmej.“

Hodnú chvíľu mlčky postávali pri chatke. Z diaľky sa ozýval štekot stopovacích psov v nepravidelných intervaloch pretínajúci ohlušujúce burácanie mora. Ljungström napokon pretrhol ticho a ukázal na stopy v piesku.

„Prvá analýza krvných obrazcov naznačuje, že samotný útok sa odohral hore na verande. Pokúšala sa brániť, no pravdepodobne ju omráčil silným úderom. Potom ju odtiahol dole do piesku, kde ju znásilnil,“ Ljungström zmĺkol, no vzápätí pokračoval.

čoval. „Krvavé stopy sme našli aj na bejzbalovej palici. Udreľ ju ňou do hlavy a potom ňou jej telo podoprel na verande.“

„Presná príčina smrti?“

„Výrazné stopy na krku svedčia o uškrtení.“

„Odtlačky topánok?“

„Piesok je príliš sypký a väčšina stôp je znehodnotená. Po-darilo sa nám však zaistiť aspoň polovičný odtlačok. Sadrový odliatok je už na ceste do laboratória, ale nie som si istý, či nám nejako pomôže. Budeme si musieť počkať na výsledky analýzy.“

„Mala pri sebe mobil?“

„Nie a nenašli sme ho ani v dome. Jej mobil je vypnutý a niet po ňom ani stopy.“

„Kto je majiteľom chatky?“

„Miestna rodina Sandbergovcov. Bývajú v dome neďaleko odtiaľto, ale momentálne sú na dovolenke v Thajsku.“

Tess poďakovala technikovi za informácie, zatiaľ nemala viac otázok. Ostré dažďové kvapky ju bičovali po lícach. Vlny sa dvíhali do výšky a so šumením sa trieštili o úzky pás pobrežia. Pláž bola široká sotva pár metrov a z vonkajšej strany ju lemovali stovky pestrofarebných rekreačných domčekov. Tess vedela, že sú mimoriadne žiadané. Pár minút vzdialené súmestie Falsterbo-Skanör vytváralo výbežok pevniny vytrčajúci priamo do mora a Näset, ako miestni celú túto oblasť volali, bola letným dovolenkovým rajom pre bohatých. Ak tu aj existovali nejaké problémy, držali ich ukryté za zatvorenými dverami luxusných vil.

Keď sa obrátila, pohľad jej padol na Marie, ktorá práve vyšla z lesa.

„Psy vystopovali cestu, ktorou sa sem dostala,“ oznámila lapajúc po dychu. „Vyzerá to tu ako po výbuchu, hotová kalami-ta. Popadané stromy a konáre všade, kam pozrieš.“

Pomalým krokom opustili pláž a pobrali sa k autu. Tess zazvonil telefón, na obrazovke opäť svietilo meno policajného asis-tenta Adama Wikmana.

„Práve sme dostali prvú správu z Ústavu súdneho lekárstva. Myslia si, že sa jej po styku pokúsil umyť genitálie.“

„Čože? Prečo by to robil?“ čudovala sa Tess.

„Netuším, ale podľa dánskej kriminálky našli podobné stopy aj u obetí muža z Valby. Ste na ceste k nám, šéfka?“

Tess ukázala na displej a pobavena sa usmiala na Marie.

„Áno, šéfka je už na ceste.“

Tess položila a Marie zdvihla obočie.

„Adam Wikman? Chlapcovi by sa tuším zišla studená sprcha.“

„POBREŽIE VÁLIA,“ VYHLÁSIL Ola Makkonen a usmial sa.

Tess Hjalmarssonová a kriminálny komisár Per Jöns na neho spýtavo pozreli.

„Známa prezývka, ktorú používa miestna sociálka z Vellinge,“ vysvetlil Makkonen a zvýšil hlas.

V budove polície v Malmö práve prebiehala rozsiahla rekonštrukcia a z chodby pred kanceláriou sa ozvalo hlučné vrtenie.

„Dámy z Höllvikenu vo veľkom hltajú válium, aby nejako pretrpeli svoje nudné životy.“

Jöns sa poškriabal po ryšavom strnisku.

„V dome Linney Håkonssonovej sme nič podobné nenašli,“ oznámil.

„Jasné, že nie, bola mladá a prísťahovala sa sem len nedávno. Ešte si nestihla vybaviť predpis,“ odvetil Makkonen.

Makkonen vyzeral, akoby prišiel rovno z posilňovne. Husté blond vlasy mal upravené a sčesané nabok.

„Tiež som tam niekoľko rokov býval,“ pokračoval. „Vždy v piatok popoludní zažívajú zamestnanci tamojších potravín hotové peklo. Nerobia nič iné, len vracajú drahé potraviny na svoje miesto. A viete prečo?“

Tess a Jöns si vymenili zmätené pohľady.

„Tie staré bosorky si do košíkov nahádzu homáre, kraby, krevety a drahé steaky, hlavne nech to všetci vidia. A keď sa blížia k pokladni, nenápadne svoj nákup vracajú späť do regálov, aby nemuseli platiť. Najdôležitejšie je udržiavať fasádu.“

Tess Hjalmarssonová sa nepokojne pomrvila na stoličke. To, že Jöns do prípadu zapojil kriminálneho inšpektora Olu Makkonena, ju neprekvapilo. Patril k najskúsenejším vyšetrovateľom na oddelení. A Per Jöns, nový vedúci oddelenia závažnej kriminality pre južný policajný okrsk, práve teraz potreboval po svojom boku tak jeho, ako aj Tess. Jej dôveru si však Makkonen nezískal. Na jej vkus sa až príliš rád pretŕčal v médiách a na červenom koberci so svojou manželkou, známou advokátkou. Bola presvedčená, že viac než policajná profesia by mu sedela herecká, moderátorská alebo akákoľvek iná kariéra, ktorá by mu umožnila stáť vo svetle reflektorov.

No predovšetkým mali diametrálne odlišné názory na to, čomu by sa polícia v Malmö mala prednostne venovať. Makkonen rád problémy globalizoval a presadzoval názor, že všetky dostupné zdroje by sa mali použiť na riešenie vražd a prepádov súvisiacich s organizovaným zločinom. Práve teraz mali v zozname nevyriešených vražd pätnásť prípadov, z ktorých väčšinu mali na svedomí organizované gangy.

„Pouličné gangy a pravidelné prestrelky sú sprievodným javom demokracie,“ zvykol opakovať na poradách. „A obávam sa, že nad nimi začíname strácať kontrolu.“

Makkonen však nikdy neprišiel do kontaktu s toľkými obetami trestných činov ako Tess počas svojho pôsobenia na oddelení odložených prípadov. Ani s príbuznými, ktorí pred rokmi prišli o svojich milovaných blízkych za doteraz nevyjasnených okolností. Neocitol sa zoči-voči matkám, ktoré stratili svoje deti, nevidel žiaľ, ktorý sa im navždy vpísal do tváre. Tess mala po týchto skúsenostiach v otázke priorit jasno.

Vedenie sa ju už niekoľko rokov snažilo presvedčiť, že je na čase, aby na kariérnom rebríčku postúpila vyššie a uchádzala sa o niektorú z vedúcich pozícií. Úrady zúfalo potrebovali ženské adepty. Tess to však vytrvalo odmietala. Proti vyššej hodnosti ani lepšiemu platu by nenamietala, no nechcela to robiť za každú cenu.

Netúžila mať na starosti administratívu a personálne záležitosti v ešte väčšom rozsahu ako doteraz. So svojím malým tímom bola spokojná a predovšetkým sa mohla venovať skutočnej policajnej práci. Obzvlášť teraz, keď situácia na polícii v Malmö vôbec nevyzerala ružovo. Malmö ovládli voľne poprepájané kriminálne skupiny, neprehľadné spletné štruktúry, kde nikto nechcel s políciou hovoriť a už vôbec nie spolupracovať. Tess bola pevne rozhodnutá, že v deň, keď sa vedenie polície definitívne rozhodne zmeniť svoj predmet záujmu, odstúpi z postu vedúcej vyšetrovateľky odložených prípadov.

Ako šéf oddelenia závažnej kriminality bol Per Jöns priamym nadriadeným Tess a celej skupiny odložených prípadov. Avšak v záujme zachovania tradície, ako aj z pragmatickej nevyhnutnosti, ako často sami zdôrazňovali, mala skupina OP fungovať čo najviac nezávisle. Ak by ich stále volali k novým aktuálnym prípadom, nedostali by šancu zahĺbiť sa do časovo náročných vyšetrovaní, ktoré ležali ladom a čakali na vyriešenie. Tess sa cítila ako opakovací papagáj zakaždým, keď to vedeniu musela pripomínať.

„Trinášť prípadov násilnenia v priebehu trinástich rokov v Kodani,“ pokračoval Per Jöns a napriamril sa na stoličke. „Prvé dve sa odohrali v mestskej časti Valby, preto mu prischla tá prezývka. Okrem toho má na svedomí minimálne dve vraždy. Muž v Valby bol aktívny v pravidelných časových intervaloch a pred tromi rokmi sa odrazu vyparil.“

Makkonen si založil ruky za hlavu a začal sa hojdať na stoličke.

„Mne najviac v pamäti utkvela jeho výdrž. Mohol ísť celé hodiny. Zaujímaloby ma, ako to dokázal,“ Makkonen sa zachechtal.

Kriminálne oddelenie dánskej polície bolo pred pár rokmi v intenzívnom kontakte s Tessinou jednotkou. Dôvodom bola násilná vražda prostitútky na predmestí švédskeho mesta Landskrona. Spolupráca síce nevedla k výrazným výsledkom, no aspoň získala jasnú predstavu o tom, ako muž z Valby postupoval, a dostala možnosť prečítať si výpovede poškodených žien.

„Nikdy po sebe nezanechal jedinú stopu,“ chopila sa slova Tess. „Vždy si dáva záležať, aby po sebe dôkladne poupratoval. Podľa svedectiev je zamaskovaný od hlavy po päty, lemy rukávov a nohavíc má prilepené páskou, aby neukázal jediný kúsok kože. Nič nenecháva na náhodu. A podľa najnovších správ dokonca po akte umýva genitálie svojich obetí.“

„Odporný psychopat,“ vyprskol Makkonen. „Hádám si nemyslí, že sa mu tým podarí odstrániť eventuálne stopy?“

Jöns sa s námahou zdvihol zo stoličky a ťažkým krokom prešiel k oknu. Za posledných päť mesiacov, odkedy sa stal šéfom oddelenia závažnej kriminality, pribral pekných pár kíľ.

„Musíme zvolať tlačovú konferenciu,“ vyhlásil. „Chcem však zdôrazniť, že všetky zjavné podobnosti prípadu s útokmi muža z Valby treba čo možno najviac bagatelizovať. Details ako čas útoku a umývanie pohlavných orgánov si, samozrejme, necháme pre seba.“

„Už sa začínajú šíriť špekulácie,“ oznámil Makkonen a listoval v mobile. „Stránky denníkov *Aftonbladet* a *Expressen* sa do toho poriadne obuli. Píšu o „terore vo vilovej štvrti“ a všimli si aj podobnosť s mužom z Valby. Jediná žena nebude chcieť zostať sama doma. Stavím sa, že oddelenie pre styk s verejnosťou teraz nerobí nič iné, len dvíha telefóny.“ Makkonen položil mobil na stôl a dodal: „Details preniknú na verejnosť, či sa nám to páči, alebo nie. Už teraz sa určite medzi susedmi šíria ako lavína. Médiá sú všade a čoskoro nám začnú pchať nos do vyšetrovania.“

„To je síce možné, ale od nás žiadne informácie nedostanú,“ trval na svojom Jöns. „Musíme urobiť, čo je v našich silách, aby sme zabránili šíreniu paniky v Malmö.“

„Obávam sa, že na to je už neskoro. Dokonca aj moja mama, ktorú len tak niečo nerozhádže, mi pred chvíľou volala a pýtala sa, či nie je nebezpečné, keď je skoro ráno sama doma.“

Makkonen si rukou prečesal upravené vlasy.

„Je to chladnokrvný hajzeľ. Počká si, kým manžel ráno odíde do práce. Mimochodom nikdy neútočí večer ani v noci, zakaž-

dým je to ráno okolo šiestej. Preferuje ženy v strednom veku, obzvlášť matky malých detí z dobre situovaných štvrtí. A má mimoriadne dobrý vkus. Väčšinou sú to totálne šupy. A aj ty by si sa mala mať na pozore, Hjalmarssonová.“

Tess na neho unavene zagánila.

„Našťastie nie som zámožná matka malých detí, takže o mňa nemusíš mať obavy.“

„Tak som to nemyslel,“ odvetil Makkonen a žmurkol na Tess.

Tess vstala zo stoličky.

„Skončili sme?“ spýtala sa.

„Ale ja nežartujem, Hjalmarssonová. Pred piatimi rokmi sa vlámam do domu dánskej vyšetrovatelky.“

„Sľubujem ti, že sa v noci poriadne zamknem. A ak by sa u mňa náhodou objavil, budeš prvý, kto sa o tom dozvie. To je predsa tvoja parketa, či nie? Vedieť hneď o všetkom, čo sa deje.“

Makkonen spokojne prikývol.

Tess vo vrecku zavibroval mobil a keď ho vytiahla, našla si ďalšiu esemesku od svojej „Agapimo“.

„Pozývam ťa na večeru. Stíhaš o siedmej? Posielam pusu.“

Per Jöns si servítkou utrel čelo, zatiaľ čo Makkonen pokračoval: „Musíme si Dánov držať od tela. Teraz je to naše vyšetrovanie. Myslím, že nemusím pripomínať, ako to naposledy pred výsluchovou miestnosťou takmer skončilo hromadnou bitkou. Ste presvedčení, že ste sa s nimi na niečom dohodli, že máte vypracovanú spoločnú stratégiu a nakoniec si poza váš chrbát aj tak urobia po svojom. Dopekla, veď Švédsko je aspoň pätnásobne väčšie a oni sa stále správajú, akoby boli svetová veľmoc. Nebyť nás, už by žiadne prekliate Dánsko neexistovalo.“

Tess stála na kraji miestnosti a chrptom sa opierala o stenu.

„Pre búrku majú dnes v noci uzavrieť most, takže dánska polícia pre nás zrejme nakoniec nebude problém,“ prehodila.

Jöns pokrútil hlavou. „Zajtra má z Kodane prísť Carsten Morris. Teda za predpokladu, že most stihnú do rána opäť otvoriť.“

„Morris? Tá zdeptaná padavka? Nezavreli ho na psychiatriu?“ vyhrkol Makkonen a tvár sa mu skrivila v pohrďavej grimase.

„Nie, podľa všetkého opäť pracuje. Navyše nepoznám nikoho, kto by o mužovi z Valby vedel toľko, čo on.“

Jöns pozrel na Tess hľadajúc podporu.

„Ak nám má niekto pomôcť, tak on,“ prikývla Tess. „Veď je to žijúca legenda.“

Makkonen pokrútil hlavou.

„Naozaj si myslíte, že je to dobrý nápad? Osobnostný profil sem, psychologické analýzy tam a k čomu to viedlo? Za celých trinásť rokov jeho hrôzovlády v Kodani sa im nepodarilo zistiť vôbec nič.“

Jöns sa opäť zviesol na stoličku.

„Dáni vraj museli Morrisa dlho presviedčať. Zatiaľ im však nič určité nesľúbil. Oficiálne je na púťke, no podľa všetkého si dal pauzu na neurčito.“

Makkonen sa dlaňami plesol po stehnách.

„Tak teda musíme dúfať, že psychika nášho úbohého Morrisa to tentoraz vydrží a nezosype sa ako naposledy. Preboha, veď sa pokúsil obesiť v obývačke na lustri!“ Makkonen s hlasným povzdychom vstal a skôr než vyšiel z miestnosti, dodal: „V každom prípade môj víkend na horách je v prdeli. Decká ma zožerú za živa.“

Jöns sa očami vpíjal do podlahy a prstami nervózne žmolil pero.

„Dnes večer máme krízové stretnutie odborového zväzu,“ hlesol. „Dvadsaťosemtisíc mesačne za predpokladu, že zamestnanec má za sebou mnoho úspešných rokov. Inak dvadsaťštyri. Do konca života nepochopím, prečo sme od začiatku súhlasili s takými nevýhodnými podmienkami,“ vyhlásil a pästou poklopal po stole.

„Ani ten najgeniálnejší matematik by si s naším rozpočtom nevedel dať rady. Včera som sa celý deň trápil s excelovskými tabuľkami, rátal a škrtal, čaroval s číslami, ako sa len dalo, no zbytočne. Ako rátam, tak rátam, stále mi chýba desať ľudí. Desať ľudí,

ktorých mi sľúbili najneskôr do jesene. A k tomu tri nové autá. Ale tí, čo náš rozpočet schvaľovali, tu už, samozrejme, nie sú.“

Skôr než Tess zatvorila dvere, začula, ako sa mu z hrude vydral ďalší ťažký vzdych.

Vošla do svojej kancelárie a sadla si za stôl. Pred cestou do Štokholmu rozdelila odložené prípady do niekoľkých skupín podľa pravdepodobnosti ich vyriešenia. Porozkladala pred seba zložky troch prípadov, ktorým sa posledné mesiace intenzívne venovala, a odsunula šálku na kávu s nápisom *Superpolis*, ktorú dostala po tom, čo vyriešila vraždu na cintoríne v Arlöv. Marie Erlingová dostala podobnú šálku s policajným odznakom a nápisom *Sidekick*. A Lundberg dostal nové okuliare ako symbol jeho húževnatého a dôkladného skúmania vyšetrovacích spisov.

Tess, Marie a Lundbergovi sa podarilo nemožné. Znovu oživilí prípad zavraždenej Sofie Axelsson starý osemnásť rokov, od základov ho prekopali, až napokon našli zlato. Objavili stratený tachograf, ktorý ich priviedol na stopu šófera nákladiaku, ktorého polícia podozrievala už od začiatku. Neuveriteľné rozuzlenie vynieslo Tess a jej skupinu na predné strany novín. Policajný magazín im venoval trojstranovú reportáž, v ktorej nechýbali chválospevy prísneho, no obľúbeného policajného profesora a ďalších expertov z branže. Tess Hjalmarssonovú vyhlásili za skånsku hviezdu policajného zboru, v nedeľnej prílohe denníka Kvällsposten s ňou uverejnili veľký rozhovor, účinkovala v televíznych dokumentárnych programoch *V centre zločinu* a *Zločin týždňa* a okrem toho odmietla nespočetné množstvo ďalších ponúk.

Tess však vedela, ako rýchlo sa všetko môže zvrtnúť a že jej popularita vôbec nemusí mať dlhé trvanie. V očiach verejnosti je každý len taký dobrý ako jeho posledný prípad. Ak chcela skupinu OP udržať pri živote, musela vyriešiť ďalšiu zamotanú vraždu z minulosti. Polícia v Malmö stála na pokraji krízy a Tess bolo jasné, že ak sa situácia nezlepší, jednou z prvých obetí organizačných zmien sa stane jej oddelenie. Staré nevyriešené prípady skrátka pre vedenie nie sú prioritou. Ich vyšetrovanie

považovali za drahé, náročné a z hľadiska počtu vyriešených prípadov málo efektívne. Do kalkulácií však zabúdali zarátat dlhé roky utrpenia príbuzných obetí.

Zakaždým, keď si Tess predstavila, že si vrahovia chodia bez-trestne po slobode, premkla ju zúrivosť. Často sa pritom cítila osamelá, akoby bola jediná, komu ešte záleží na takmer zabudnutých obetiach, na ľuďoch, na ktorých bola spáchaná neveriteľná krivda a ktorí museli ďalej žiť s nikdy nevysvetlenou traumou.

Skupina OP skrátka musela pokračovať a na svojich prípadoch pracovať konštantne a metodicky, čo však v momentálnej situácii bolo takmer nemožné. Pohľad jej opäť padol na zložky na stole. Niekde tam vo vnútri, niekde v stohu dokumentov sa skrývalo riešenie.

Jarmo, vrátnik z Malmö, ktorého pred dvadsiatimi rokmi do-bodali nožom. Zbraň sa nenašla a staré technické stopy zrejme nebolo možné nanovo preskúmať. Vyšetrovanie uviazlo v slepej uličke.

Kôпка napravo obsahovala všetky dostupné informácie o zmiznutí Anniky Johanssonovej v meste Simrishamn. Na vrchu spisu ležala fotografia veselej devätnásťročnej plavovlasej ženy, ktorá pred šiestnástimi rokmi zmizla bez stopy, keď sa v noci vracala z diskotéky. Jedinou stopou sa stal modrý kovový náramok, nájdený pri lesnej cestičke, a zopár nespoľahlivých svedectiev. Výsledkom otrasne vedeného vyšetrovania boli opäť len užialení príbuzní a nespravodlivo obvinení podozriví. Riešenie prípadu však určite existovalo, bolo tam, v jednom zo všetkých tých papierov, ukryté v niektorom z prepísaných výsluchov alebo v drobnom detaile, ktorý všetci ostatní prehliadli. Tess o tom bola skalopevne presvedčená. Pozrela dievčaťu do očí a hrdlo jej stiahli výčitky svedomia. Musí sa do toho čím skôr pustiť. Ale kde začať?

Na opačnej strane stola ležal prípad Liedbergovcov. Na fotografii sa črtalo červené gazdovstvo v rybárskej dedinke Råå. Majitelia farmy, manželia Kerstin a Gunnar Liedbergovci, boli

v slnečné jesenné predpoludnie pred jedenástimi rokmi zavraždení zdanlivo bez jediného dôvodu. Keď sa minulý týždeň preluskavala rozsiahlym vyšetrovacím spisom a prečítala si všetky základné informácie, nadobudla presvedčenie, že Liedbergovci páchatelia poznali. Vrahmi neboli lupiči z Pobaltia, ako sa domnievali vtedajší vyšetovatelia. V ôsmich z desiatich prípadov bol medzi vrahom a obeťou nejaký vzťah a čím viac Tess o prípade čítala, tým si bola istejšia, že ani táto vražda nie je výnimkou. Nielenže Kerstin navarila kávu a položila na stôl koláčiky, dokonca si obula večerné lodičky.

Pre Tess boli lodičky kľúčom k vyriešeniu prípadu. Kvôli komu sa vyobliekala? A ako do celej skladačky zapadal Gunnarov problém s hazardnými hrami? Žeby si niekto prišiel vybrať svoj dlh?

Vysvetlenie ležalo na stole pred ňou a Tess bola rozhodnutá, že ho nájde. Do konca tohto roka zazvoní pri dverách ich dcéry Frederiky a dá jej odpoveď, prečo jej rodičov postihol taký krutý osud. Síce to na minulosti nič nezmení, no vysvetlenie bolo kľúčovým bodom pre spracovanie bolesti zo straty a schopnosť pohnúť sa ďalej. To bol jeden z hlavných dôvodov, pre ktoré to celé robila. Aby mohla nakoniec prísť za pozostalými a povedať im pravdu. Prelomiť začarovaný kruh.

Len máločo ju frustrovalo tak ako slepé uličky, činy a javy bez zjavných súvislostí. Pravdepodobne preto sa dala na policajnú dráhu. Čo by mohlo byť lepším zavŕšením než dolapenie zločincina? Než zhromaždenie všetkých dôkazov, vyhlásenie rozsudku a uloženie dokumentov do archívu s pečiatkou *objasnené*?

Vražda Timovej matky, takzvaný prípad Lena, takúto pečiatku nikdy nedostal. Nebol však ani súčasťou jej rozpracovaných spisov, pretože polícia ho považovala za uzavretý. Všetci vedeli, že vrahom bol jej snúbenec, no museli ho oslobodiť pre nedostatok dôkazov.

Tess vstala od stola. Dokáže sa s tým pocitom viny naučiť žiť? Zmieriť sa s chybami, ktorých sa dopustila? Za posledné roky

Tíma niekoľkokrát navštívila a mala pocit, že v poslednom čase sa mu darí lepšie. No keď mu pozrela do očí, cítila, že sa v nich niečo skrýva, niečo hlboko vo vnútri a želala si, aby jej jedného dňa prezradil, čo to je. Chlapec aj jeho mŕtva mama si zaslúžili, aby sa kruh konečne uzavrel.

PIATOK
9. FEBRUÁRA

SUSANNE SA POMALY prebrala k životu. Opatrne otvorila jedno oko, no všade navôkol vládla nepreniknuteľná tma. Pamätala si všetko, čo sa stalo. Pod sebou cítila vykurovacie káble vedúce spod kamennej podlahy v chodbe. Uprostred všetkej tej hrôzy jej teplo z podlahového kúrenia nevdojak prinášalo klamlivý pocit bezpečia. Žltý župan sa pod ňou vykasal a úplne odhalil jej holé nohy. Pokúsila sa pokrútiť zápästím, ale ruky mala pevne zviazané nad hlavou a začínala do nich dostávať krčie.

Opatrne pokrútila hlavou v snahe striasť šatku, ktorou jej zakryl oči. *Len nech sem teraz nepríde*, pomyslela si. *Prosím, čokoľvek len to nie*. Z celej sily kopala a krútila nohami, pokúšala sa oslobodiť zo zovretia, no výsledkom boli len nepatrné trhané pohyby. Pocit bezmocnosti rástol a miešal sa so zúrivosťou.

Začula tlmené vrzganie parkiet v obývačke a okamžite stuhla. Ešte vždy tam bol. Púť sebazáchovy jej zavelil zmeravieť a ani sa nepohnúť, predstierať, že je stále v bezvedomí. Hrať mŕtvu. Možno to monštrum nemá záujem o mŕtvolu. Zdalo sa, že čím väčší odpor kládla, tým viac ho to vzrušovalo. Keby sa to zopakovalo ešte raz, neprežila by to.

Keď sa na ňu po druhýkrát zvalil celou svojou váhou, neverila, že sa to naozaj deje celé odznova. Sotva polhodinu po prvom znásilnení. Tento raz zozadu. Na krku po celý čas cítila ostrie noža. Jeho vlhké dychčanie a sliny stekajúce jej na šiju. Snažila sa vytesniť z mysle, čo sa s ňou práve deje, celkom vypnúť. Telo sa muselo s útokom vysporiadať samo. Napriek všetkému to bol

oslobodzujúci pocit, uprostred neskutočnej bolesti opustiť svoje telo, uletieť preč.

Keď bolo po všetkom, slabo zastonal a zhlboka vydýchol. Napokon vstal a natiahol si nohavice. Mala pocit, že ju poutieral uterákom. Po stehnách jej stekali lepkavé tekutiny. Nohy ju boleli, akoby sa snažila urobiť špagát. Smrdel od cigariet a hoci sa zdvihol, stále na sebe cítila jeho zápach.

Opäť jej prišlo zle. Žalúdočná kyselina jej stúpila do hrdla a pančucha v ústach ju takmer zadusila.

Maskované monštrum chodilo po jej dome, prechádzalo z izby do izby, vyťahovalo zásuvky a otváralo dvere. Čo tam hľadal?

Nalavo od nej bola pracovňa. Keď otočila hlavou, zacítila slabé svetlo, akoby jej na čele pristál lúč svetla.

Počula, ako na ulici pred domom zastalo auto. Sústredila sa na zvuk motora, ktorý stále bežal. Ticho preťalo hlasné, agresívne trúbenie. *Preboha, netrúb. Len žiadne zvuky.* Zatvorila oči a želala si, aby auto zostalo ticho.

Parkety opäť zavrzgali, tentoraz v kuchyni. Blížil sa k chodbe, v ktorej ležala. „*Rob si so mnou čo chceš, ale nechod hore,*“ kričal hlas v jej vnútri. Možno ich ešte neobjavil. Zdalo sa, že dievčatá na poschodí stále spia. A s každým zvukom rástlo riziko, že sa zobudia a začnú sa rozprávať. Že začudované zídu dolu schodmi v snahe zistiť, čo sa stalo. No vtedy už bude príliš neskoro. Nedokázala by ich ochrániť.

Opäť sa začala skrúcať na teplej kamennej podlahe. Temeno si trela o zem, až sa šatka na očiach trochu posunula a jedno oko získalo úzky priezor. Síce bol široký len zopár milimetrov, ale aj tak. Konečne mohla vidieť, čo sa deje. Cez štrbinu dovidela na veľké zrkadlo v hale, od ktorého sa odrážala časť kuchyne. Videla ho z profilu. Stál pred chladničkou a chystal sa ju otvoriť.

Vedľa chladničky stála mikrovlnná rúra a Susanne prižmúрила oči v snahe prečítať čas zo zrkadlového odrazu malých digitálnych hodín. Napokon dokázala rozoznať 7.20. Jej muž bol v práci a nemal ani tušenia o tom, čo sa práve odohrávalo v jeho